

Терапевти, що займаються психодинамічною орієнтованою терапією мистецтвом, спираються на ідеї Фрейда і Юнга, що затверджували, що художня творчість виражає несвідоме.

У процесі художнього осмислення такого внутрішнього досвіду пацієнти часто стають більш говіркими.

Більшість керівників груп прямо не інтерпретують художні символи, а допомагають учасникам зрозуміти їхній зміст, установлюючи безцінну довірчу атмосферу в групі, заохочуючи вільні асоціації під час художньої творчості.

Вільні асоціації з приводу закінчених картин допомагають прояснити переживання. Цілком можливо, що таке "пізнання" буде відбуватися на підсвідомому рівні і пацієнт відчує емоційне звільнення без свідомого осмислення свого добутку

Одним з найбільше часто використовуваних у терапії мистецтва вправ є "створення групових фресок", у якому учасники або малюють усе, що вони хочуть, на загальній картині, або домальовують на ній щось, відповідно до обраною всією групою темі.

Вправа Г. Вассіліуса, що одержала назва "створення загального групового образу", було спеціально розроблене для використання в групах терапії мистецтвом психодинамічної орієнтації. Основна перевага цієї вправи полягає в тому, що члени групи можуть включатися в художню творчість конкретного учасника.

Вправа дозволяє легко вступати в спілкування один з одним тим індивідуумам, у яких часто виникає почуття небезпеки.

Терапія мистецтвом у даний час використовується не тільки в лікарнях і психіатричних клініках, але й в інших умовах - як самостійна форма терапії і як додаток до інших видів групової терапії.

Наук. кер. –Сахно П.І., *ст. викладач*

АНАЛІЗ ВИРАЗУ ОБЛИЧЧА ЛЮДИНИ ТА ЇЇ МОТОРИКИ І МІМІКИ ЧЕРЕЗ ЗОБРАЖЕННЯ НА ПОРТРЕТІ

Погарський М.В., *студ. групи СУ-72*

Існує декілька базових принципів появи міміки обличчя людини які стосуються вивчення анатомії, образотворчого мистецтва, психології та інших наук. Але з часом коли за допомогою цих знань людина починає відтворювати живе справжнє обличчя людини то вона зіштовхується з деякими проблемами. З курсу анатомії відомо, що тілі людини не існує чітких пропорцій та абсолютно сталих висей кісток та м'язів. Тобто необхідно ще з самого початку розуміти, що не існує ідеальних людей, основна вісь пропорційності людини лише

уявна, саме тому лікарі приділяють максимум анатомії на практиці, а не в теорії (офіційно теоретичний курс займає 10% всього курсу анатомії, робить висновки). Один єдиний м'яз може бути із 10ма змінними параметрами об'єму і типу з'єднання із кістками та іншим. У книзі «Мистецтво Малювання» Уільяма Погейні сказано, що роботу деяких м'язів необхідно «допрацьовувати» прямо на моделі, оскільки м'язи не завжди спрацьовують у такій послідовності як це має бути анатомічно (звідки і бере початок поняття про щирість почуттів). Що стосується поз та виразів, ситуація схожа, існує великий відсоток людей, що за життя навчилися обходити свої природні емоції, або просто відчують по-іншому. Зображення людей старшого віку, це (на думку Погейні) протистояння відречення своїх звичок, проти часових змін, які переслідують цю людину. Також варто відмітити книгу Георгія Щокіна «Як читати думки людей по їх зовнішньому вигляду» де говориться про те що склад характеру, багатьох звичок та навіть вподобань залежать від форми черепної коробки, овалу лица, статури, комплекції тощо. Конституція даної людини є ніщо інше як відповідність уже готовим нормам поведінки, і що людина, як на мою думку по словам автора є заручником свого тіла і здатна змінити себе шляхом лише часткових змін, самоконтролю, витримки, доброзичливості, щирості тощо. На фізіономіку була вкладена більша частина його праці, але це висновки що не знаходять причинно-наслідковий зв'язок: чому людина поводиться саме так?

В епоху Відродження портрети набули культового значення у житті тогочасної еліти, високе мистецтво великих художників і скульпторів вражають навіть сучасників. В цей час прості та складні основи живопису були підняті на високий рівень. В ті часи було прийнято, що справжній художник, це той хто здатний «захопити душу» своєї моделі, тим самим ожививши портрет. Намагаючись відслідкувати всі нюанси цього ремесла митці звертались як до психології та релігії так і до більш радикальних шляхів: наркотичних речовин, алхімії та обрядів. Але окрім прямого змальовування портретів є і зображення внутрішнього світу людини, її почуттів та таємних бажань, що не знайшли вихід. Такий тип зображення дає абстрактне поняття про розум моделі. Необхідно розуміти, що ця модель-жива, вона кожен день ходить на роботу зустрічає людей, переживає якісь події, відчуває обов'язок перед кимось, є дбайливою мамою, чи рядовим робітником, який інколи відпочиває або працює кожен день, чи можливо людина з удачею нарциса, яка буде постійно перепрошувати

художника про те, що він в даний момент зображує. Побачити, прослідкувати і відобразити справжню душу людини, це є найбільший скарб донесений нам великими художниками, але як побачити душу?

Моє особисте дослідження полягало в тому щоб від слідкувати на власному досвіді роботу догм закладених наукою та мистецтвом, також моєю метою було взяти декілька історій різних людей та проаналізувати їх життя та душевний стан, який відобразився на формі обличчя та міміки, плюс до того, при можливості скласти статистику і класифікацію опираючись на власні дослідження, зробити висновки та висвітлити їх у доповіді. Я обирав для доповіді портрети людей наприклад з одним типом комплекції, але зрізним характером та вдачею, або з різними обрисами лица, але із суміжними уподобаннями. Досить цікаво досліджувати людей у старшому віці, які уже мають відбитки своїх минулих дій, всім відомо що робітничий пенсіонер не схожий наприклад на начальника в такому ж віці або військового генерала чи заслуженого артиста театру або кіно. Досить часто доводиться бачити людей молодого віку, що виглядають не на свій вік, ті що пережили фізичну або душевну травму і не здатні оправитись після цього, або процес прийняття зайняв багато часу. Також мені знайшлися люди з гарними обрисами і контурами лица які ще називають ангельськими, саме такі обличчя відходять від стандартних канонів і змушують не відводити погляд від людини, «ангельське обличчя» часто мають люди, що пара живають любовне потрясіння або захват перед чимось гарним, це комбінація почуттів наївності доброти, чистоти намірів, а також простодушності складу розуму. Скільки людей-скільки і емоцій та переживань, створених оточенням, внутрішнім світом, вихованню та самовихованню, я впевнений життя найкращий творець, а ми його найкращі шанувальники, чи не так?

В нашій час, широкого попиту набули різні види послуг у рекламі, оформленні та дизайні де використовуються штучні технології створення образів людей, і створюються вони в загальному без урахування «душі», але якщо урахувати деякі життєві нюанси, то поступово можна оживляти зображення, приближати до реальних, сучасні технології вже не обмежені здатностями ПК і все тепер залежить від умілого використання інструментів, я вважаю, що опрацювання людських факторів на конкретних прикладах приведе до нового кроку у шляху антропоморфізації моделей у сфері образотворчого мистецтва, дизайну та розважальної комп'ютерної

індустрії в цілому. Скільки разів різні фільми, композиції, театральні вистави не мали успіху через не суміжність характеру ролі актора із його внутрішнім світом чи подіями, висвітлених у композиції, в найближчому часі це не буде проблемою, порозуміння характеру і ролі буде досягнута шляхом створення штучних моделей для подій та сцен. Необхідно розуміти, що справжнє створення дійсно схожої на живу людину моделі можливе не через копіювання анатомії, а спробі відобразити поведінку яку можна назвати душею. Люди - це найскладніші істоти серед усіх, з високим потенціалом та вмінням, часом з невідкритими талантами та емоційною невизначеністю, отже із стержнем того, що не дає можливість діяти як єдиний механізм без варіантів. Дійсно варті уваги та вивченню, можливо тільки зрозумівши їх сутність можна вирішити проблеми пов'язані з помилками характеру..

Наук. кер. –Сахно П.І., *ст. викладач*

НЕВЕРБАЛЬНІ ЗАСОБИ СПІЛКУВАННЯ

Шматко С., студ. гр. Ю-84

Спілкування як особливого роду діяльність - це творча гра інтелектуальних й емоційних сил співрозмовників, це взаємне навчання партнерів, збагачення новими знаннями у процесі обговорення предмета бесіди, це, нарешті, праця досягнення поставлених кожною стороною цілей переговорів (обміну думками, ділової зустрічі, діалогу офіційних представників й ін.).

У структуру мовного спілкування входять:

1. Значення й зміст слів, фраз («Розум людини проявляється в ясності його мови»). Відіграє важливу роль точність вживання слова, його виразність і доступність, правильність побудови фрази і її дохідливість, правильність вимови звуків, слів, виразність і зміст інтонації [2; 75-81].

2. Мовні звукові явища: темп мови (швидкий, середній, уповільнений), модуляція висоти голосу (плавна, різка), тональність голосу (висока, низька), ритм (рівномірний, переривчастий), тембр (розкотистий, хрипкий, скрипливий), інтонація, дикція мови. Спостереження показують, що найбільш привабливою у спілкуванні є плавна, спокійна, розмірена манера мови.

3. Виразні якості голосу:

- характерні специфічні звуки, що виникають при спілкуванні: сміх, хмикання, плач, шепіт, подихи й ін.; розділові звуки - це кашель;
- нульові звуки - паузи;
- звуки назалізації - «хм-хм», «е-е-е» й ін.